

Sygn. akt VI U 340/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2020r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Dorota Witkowska
Protokolant:	stażysta Dobrawa Kopowska

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2020 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o zasiłek chorobowy

z odwołania od decyzji z dnia 24 lutego 2020 r., znak (...) - (...)

I. Oddała odwołanie,

II. Zasądza od powódki M. P. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. kwotę 180,00 zł (słownie: sto osiemdziesiąt 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/Na oryginale właściwy podpis/

VI 1 U 340/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 lutego 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił M. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 4 czerwca 2018 r. do 20 grudnia 2018 r. i zobowiązał do zwrotu z funduszu chorobowego nienależnie pobranego zasiłku za w/w okres w łącznej kwocie 20.118,44 zł brutto wraz z odsetkami liczonymi od dnia następującego po dniu doręczenia niniejszej decyzji do dnia zwrotu kwoty nienależnie pobranego świadczenia.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że będąc zatrudniona w Przedszkolu Nr (...) w G. podczas orzeczonej na okres od 2 maja 2018 r. do 20 grudnia 2018 r. niezdolności do pracy, M. P. świadczyła pracę na rzecz płatnika (...) sp. z o.o. i otrzymywała z tego tytułu stałe miesięczne wynagrodzenie. Ponieważ płatnik Przedszkole Nr (...) w G. wypłaciło jej zasiłek chorobowy z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za okres od 4 czerwca 2018 r. do 20 grudnia 2018 r., to powstała nadpłata, która podlega zwrotowi.

/decyzja w aktach ZUS – nie numerowane/

Od powyższej decyzji odwołała się powódka M. P. i wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 czerwca 2018 r. do 20 grudnia 2018 r. oraz ustalenie, że nie jest zobowiązana do zwrotu pobranego za wyżej wskazany okres zasiłku chorobowego wraz z odsetkami.

Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie art. 84 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, w szczególności zarzuciła, że nigdy nie została pouczona o braku prawa do pobierania zasiłku, a sam zasiłek nie został jej wypłacony na podstawie przekazywanych i składanych przez nią nieprawdziwych zeznań, fałszywych dokumentów bądź innego świadomego wprowadzania w błąd organu rentowego. Nadto zarzuciła, że w okresie orzeczonych niezdolności do pracy nie wykonywała pracy zarobkowej. Dodatkowo powódka powołała się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., I UK 287/16 zarzucając, że organ rentowy może domagać się zwrotu nienależnie pobranego świadczenia tylko wówczas, gdy ubezpieczonemu można przypisać złą wolę, a obowiązek zwrotu obciąża tylko tego, kto przyjął świadczenie w złej wierze wiedząc, że mu się nie należy. Podniosła, że świadczyła pracę sporadycznie oraz incydentalnie, za co otrzymywała znikomy dochód. Nie traktowała tego jako źródła zarobkowania, a świadczona przez nią praca nie miała jakiegokolwiek wpływu na stan rekonwalescencji, ani prawidłowość wykorzystywania zwolnienia chorobowego.

/k. 3-13 odwołanie od decyzji/

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska pozwany podtrzymał zaskarżoną decyzję i jej uzasadnienie podkreślając, że działalność powódki w badanym okresie nie mieści się w zakresie sporadycznej, wymuszonej okolicznościami aktywności zawodowej.

/k. 19-25 odpowiedź na odwołanie/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. P. objęta była obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi, w tym ubezpieczeniem chorobowym, z tytułu zatrudnienia w Przedszkolu nr (...) w G. na stanowisku nauczyciela.

/bezsporne/

Do obowiązków powódki należało realizowanie zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych prowadzonych bezpośrednio z dziećmi oraz inne czynności statutowe, realizowanie zajęć i czynności związanych z przygotowaniem się do zajęć, samokształceniem i doskonaleniem zawodowym.

/dowód: zakres obowiązków nauczyciela Przedszkola(...) w G. k. 38/

W okresie zatrudnienia powódka była niezdolna do pracy nieprzerwanie od dnia 2 maja 2018 r. do 21 grudnia 2018 r. co zostało potwierdzone kolejnymi zaświadczeniami lekarskimi:

(...) (na okres od 2 do 15 maja 2018 r.),

(...) (na okres od 16 maja do 7 czerwca 2018 r.),

(...) (na okres od 8 czerwca do 6 lipca 2018 r.),

(...) (na okres od 7 lipca do 1 sierpnia 2018 r.),

(...) (na okres od 2 do 30 sierpnia 2018 r.),

(...) (na okres od 31 sierpnia do 27 września 2018 r.),

(...) (na okres od 28 września do 26 października 2018 r.),

(...) (na okres od 27 do 30 października 2018 r.),

(...) (na okres od 30 października do 15 listopada 2018 r.),

(...) (na okres od 16 listopada 2018 r. do 6 grudnia 2018 r.),

(...) (na okres od 7 do 21 grudnia 2018 r.).

Niezdolność do pracy związana była z ciążą.

/dowód: zestawienie zaświadczeń wybranego ubezpieczonego, k. 46/

Za okres od 4 czerwca 2018r. do 21 grudnia 2018r. płatnik składek Przedszkole nr (...) w G. wypłaciło powódce zasiłek chorobowy w kwocie 20.118,44 zł brutto.

/bezsporne/

Powódka w dniu 1 września 2016 r. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G. umowę zlecenia na prowadzenie profilu Spółki na F.. Umowa określała, że zleceniodawca wypłaci zleceniobiorcy wynagrodzenie w kwocie 356,04 zł płatne na podstawie listy płac oraz, że zleceniobiorca z tytułu umowy nie podlega obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Strony ustaliły, iż umowa może być wypowiedziana w każdym czasie, za 7 dniowym pisemnym wypowiedzeniem.

/dowód: umowa zlecenie k. 15 i 42 /

Do obowiązków powódki w ramach umowy zlecenia należało zamieszczanie na stronie firmowej I. na portalu F. zdjęć, materiałów video, linków przekierowujących na inne strony oraz krótkich opisów do zamieszczanych materiałów. Czas pracy powódki nie był ewidencjonowany. Powódka nie miała postawionych wymogów co do regularności dodawania postów. Wykonywała pracę w zaplanowanym przez siebie czasie, bez bezpośredniego nadzoru ze strony zleceniodawcy. Powódka nie wykonywała samodzielnie fotografii oraz nie montowała filmów, gdyż miała stały dostęp do materiałów zamieszczonych w protokole (...). Przygotowując posty na stronę korzystała z udostępnionych materiałów.

Powódka wiedziała, że największą skuteczność osiąga się publikując posty co 2-3 dni. Jednakże w okresie wakacji i na przełomie listopada i grudnia 2018r. zastosowała system pracy polegający na tym, że z góry zaplanowała umieszczanie postów w ten sposób, że wcześniej umieszczała dany post na F.'u a on sam publikował się za jakiś określony przez nią czas. Zgodnie z tym, w dwa pierwsze weekendy grudnia 2018r. powódka zaplanowała publikowanie się postów na cały miesiąc, co wiązało się z wyznaczonym na grudzień terminem porodu. Natomiast w okresie wakacji zaplanowała jeden tydzień „z góry” publikowania się postów z uwagi na udzielaną pomoc przyjaciółce w przygotowaniach do ślubu, który miał miejsce pod koniec lipca 2018r. Poza tym w innych okresach powódka sama zamieszczała posty co 2-3 dni.

Na profilu I. na F. w spornym okresie pod nazwiskiem powódki opublikowano posty głównie w postaci zdjęć, filmów video lub przekierowań, albo wpisu tekstowego w dniach:

- 4, 6, 8, 13, 15,16, 18, 19, 21, 23, 24, 26, 28 i 30 czerwca 2018 r. – łącznie 14 postów,

- 2, 4, 5, 6, 8, 10, 11, 13, 15, 17, 18, 22, 24, 27, 28 i 30 lipca 2018 r. – łącznie 16 postów,

- 1, 3, 5, 7, 9, 10, 12, 14, 16, 17, 18, 20, 23, 27, 29 i 31 sierpnia 2018 r. – łącznie 16 postów,

- 2, 4, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27 i 30 września 2018 r. – łącznie 15 postów,

- 1, 6, 8, 10, 12, 14, 16, 18, 20, 22, 25, 27 i 31 października 2018 r. – łącznie 13 postów,

- 1, 3, 6, 8, 10, 11, 13, 15, 17, 20, 21, 23, 26 i 29 listopada 2018 r. – łącznie 14 postów,

- 1, 3, 5, 6, 8, 10, 11, 13, 14, 19 i 20 grudnia 2018 r. – łącznie 11 postów.

Ponadto w 2018r. w dniach 11 czerwca, 27 czerwca, 15 lipca, 25 lipca, 2 sierpnia, 15 sierpnia, 28 sierpnia, 8 września, 18 września, 25 września, 3 października, 14 października, 23 października, 4 listopada, 18 listopada oraz 30 listopada 2018 r. powódka dokonała zmiany tła na stronie F. spółki (...).

Powódka regularnie świadczyła pracę na rzecz spółki (...) wynikającą z zawartej umowy zlecenia. Umieszczanie postów na F. każdorazowo zajmowało jej od kilku sekund do maksymalnie 5 minut. Za czynności wykonane w ramach umowy otrzymywała stałe miesięczne wynagrodzenie wynikające z zawartej umowy zlecenia.

/dowód: informacja (...) sp. z o.o. o opublikowanych pod nazwiskiem powódki postach k. 40-41; przesłuchanie powódki w charakterze strony e-protokół rozprawy z dnia 9 grudnia 2020 r. - k. 190v-191v/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz dowody w postaci dokumentów i przesłuchania powódki w charakterze strony.

Oceniając dowody Sąd dał im wiarę w zakresie jaki wskazano, bowiem w tym zakresie dowody te wzajemnie potwierdzały lub uzupełniały się tworząc logiczną i spójną całość. Podobnie okoliczności bezsporne nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem wraz z dowodami stanowiły spójną i logiczną całość, nadto znajdowały potwierdzenie w nie kwestionowanych dokumentach.

Oceniając odwołanie Sąd uznał, że postępowanie dowodowe potwierdziło w sposób nie budzący wątpliwości, że w spornym okresie powódka wykonywała pracę zarobkową w ramach umowy zlecenia z (...) sp. z o.o. w G. w rozumieniu art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. 2017.1368, - t.j. ze zm. – zwana dalej ustawą zasiłkową).

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Przesłankami powodującymi utratę prawa do świadczenia są więc zarówno wykonywanie pracy zarobkowej, jak i wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego celem, które to przesłanki mają charakter niezależny, odrębny. Do odmowy przyznania prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej wystarczy bowiem spełnienie jednej z nich. Powyższe stanowisko potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 stycznia 2005 r. (I UK 154/04, OSNP 2005/19/307) wskazując, że ubezpieczony traci prawo do zasiłku chorobowego w przypadku wystąpienia jednej z dwóch niezależnych przesłanek określonych w art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej, a więc wykonywania pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy lub wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia.

Zatem w świetle tego, co powiedziano wyżej nie ma znaczenia czy i jaki skutek dla zdrowia spowodowało wykonywanie pracy zarobkowej w czasie zwolnienia lekarskiego, a w szczególności nie ma znaczenia to, czy skutek wykonywania pracy zarobkowej doszło do pogorszenia stanu zdrowia ubezpieczonego czy też nie. Istotne jest wyłącznie czy zwolnienie było wykorzystywane niezgodnie z jego celem albo czy w okresie zwolnienia wykonywana była praca zarobkowa.

Wskazać w tym miejscu należy, że pracą zarobkową, na gruncie komentowanego przepisu określa się wszelką aktywność ludzką, która zmierza do uzyskania zarobku, nawet gdyby miała ona polegać na czynnościach nie obciążających organizmu ubezpieczonego w istotny sposób. Przy określeniu "zarobkowego" charakteru pracy wskazuje się także, że przepisy nie wymagają, aby praca była podjęta "w celu zarobkowym". Jeśli zatem wykonywanie określonych czynności przynosi rzeczywisty dochód, wówczas problem, czy praca została podjęta "w celu" uzyskania tego dochodu, traci na znaczeniu, jako dotyczący motywów zachowania. Nie ma też znaczenia to, że określone czynności mogą być wykonywane odpłatnie lub nieodpłatnie - istotne jest, jak były wykonywane w rzeczywistości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się także, że w pewnych przypadkach wykonywanie niektórych ubocznych czynności związanych z prowadzoną działalnością może nie być kwalifikowane jako wykonywanie pracy. Na przykład wykonywanie "formalnoprawnych czynności do jakich jest zobowiązany ubezpieczony jako pracodawca" (wyrok z dnia 7 października 2003 r., II UK 76/03, OSNP 2004 nr 14, poz. 247), czy "podpisanie w trakcie zwolnienia lekarskiego dokumentów finansowych" (wyrok z dnia 17 stycznia 2002 r., II UKN 710/00, OSNP 2003 nr 20, poz. 498). Jednakże należy zaznaczyć, że chodzi tu o zachowania o charakterze incydentalnym. Tylko sporadyczna, wymuszona okolicznościami aktywność może usprawiedliwiać zachowanie prawa do zasiłku (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 października 2006r. II UK 44/06).

Okoliczność świadczenia pracy zarobkowej przez powódkę nie budziła wątpliwości. Udostępniony przez zleceniodawcę wykaz dokonanych przez nią czynności w tym zamieszczanych postów, potwierdza, że realizowała umowę zlecenia przez cały okres jej obowiązywania w pełnym zakresie umowy i w ten sam sposób. Nie działo się to incydentalnie czy sporadycznie, gdyż powódka w sposób regularny zamieszczała posty na F. czy zmieniała tło strony. Nawet gdy wcześniej zaplanowała publikowanie się postów w okresie danego zwolnienia lekarskiego, to nadal w pozostałym okresie tego zwolnienia regularnie wykonywała umowę zlecenia. Nie ma także znaczenia w niniejszej sprawie ile czasu zajmowały powódce te czynności. Nawet jeśli było to kilkanaście sekund do 5 minut, to czas ten wpisywał się w charakter zlecenia i jeśli nawet ocenić czas na zamieszczenie postu jako krótki, to i tak było to wywiązanie się w pełni z zawartej umowy zlecenia. Powyższe zdaniem Sądu, wyklucza możliwość uznania, iż wykonywane czynności miały charakter incydentalny, sporadyczny czy wymuszony okolicznościami, bowiem w taki właśnie sposób – jak w okresie zwolnienia - powódka normalnie wykonywała obowiązki w ramach zawartej umowy zlecenia. Powódka w każdym miesiącu otrzymywała umówione wynagrodzenie, którego wysokość wskazana była w umowie zlecenia. Wykonane czynności przynosiły powódce – choć niewielki – to jednak rzeczywisty co miesięczny dochód, co potwierdza, iż w istocie wykonywane w ramach umowy zlecenia czynności stanowiły pracę zarobkową w rozumieniu art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że celem zasiłku chorobowego jest dostarczenie ubezpieczonemu środków utrzymania na czas, kiedy sam nie może sobie tych środków zapewnić z powodu niezdolności do pracy. Zatem kiedy ubezpieczony w okresie orzeczonej niezdolności do pracy zarówno pobiera zasiłek chorobowy jak i wykonuje pracę zarobkową, to jest to sprzeczne z celem i przeznaczeniem zasiłku chorobowego.

Zdaniem Sądu realizowane przez powódkę czynności miały charakter typowy w ramach zawartego zlecenia, zostały rzeczywiście wykonane, a powódka otrzymała za nie umówione wynagrodzenie. W związku z powyższym, uwzględniając treść art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej należało uznać, iż pozwany zasadnie odmówił jej prawa do zasiłku chorobowego w spornym okresie.

Ponieważ pomimo zaistnienia okoliczności powodujących utratę prawa do zasiłku chorobowego, zasiłek został powódce wypłacony, należało rozważyć, czy na podstawie art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz.U.2017.1778, ze zm. – zwana dalej ustawą systemową) zachodzą podstawy do nałożenia na powódkę obowiązku zwrotu pobranego świadczenia, jak to również reguluje zaskarżona decyzja.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 i 2 ustawy systemowej osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11, a za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

- 1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania.
- 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Powódka zarzucała pozwanemu brak odpowiedniego pouczenia jej. Należy jednak wskazać, iż sama okoliczność nie pouczenia odwołującej o tym, że prawo do zasiłku chorobowego nie przysługuje za cały okres zwolnienia lekarskiego, w przypadku wykonywania pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy nie ma wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy w zakresie zwrotu nienależnie pobranych świadczeń, albowiem jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 listopada 2019 r. w sprawie II UK 151/18 (dotyczyło sprawy tut. Sądu) „brak pouczenia nie może być uznany za wystarczający do stwierdzenia, że pobrane świadczenie (zasiłek chorobowy) miało charakter świadczenia nienależnie pobranego. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., I UK 287/17 przyjęto, że ustalenie, iż ubezpieczony pobierający zasiłek chorobowy nie był pouczony o braku prawa do tego świadczenia (art. 84 ust. 2 pkt 1), nie jest wystarczającą podstawą do stwierdzenia, że nie obciąża go obowiązek zwrotu pobranego zasiłku chorobowego, do którego utracił prawo wskutek wykonywania w okresie pobierania świadczenia pracy zarobkowej. Sąd powinien bowiem rozważyć, czy mimo nieziszczenia się określonej w art. 84 ust. 2 pkt 1 ustawy systemowej przesłanki zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, zasiłek chorobowy został wypłacony na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2017 r., II UK 699/15 stwierdzono, że „błąd” wiąże się zawsze z pierwotną wadliwością rozstrzygnięć organu rentowego lub odwoławczego, z etapem ustalania prawa do świadczeń, a jego istotną cechą konstrukcyjną odróżniającą od innych uchybień organów rentowych lub odwoławczych, jest istnienie fałszywego wyobrażenia organu o stanie uprawnień wnioskodawcy, wywołanego na skutek świadomego zachowania osoby pobierającej świadczenie. Z orzecznictwa wynika, że także ramy zachowań kwalifikowanych jako świadome wprowadzenie w błąd organu rentowego lub odwoławczego zakreśla się szeroko. Zalicza się do nich bezpośrednie oświadczenie nieprawdy we wniosku o świadczenia, przemilczenie przez wnioskodawcę faktu mającego wpływ na prawo do świadczeń, złożenie wniosku w sytuacji oczywiście nieuzasadniającej powstanie prawa do świadczenia oraz okoliczność domniemanego współdziałania wnioskodawcy z innymi podmiotami we wprowadzeniu w błąd organu rentowego (wyrok SN z dnia 27 stycznia 2011 r., II UK 194/10). Zatem jeżeli ubezpieczona przedłożyła za sporny okres zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy, a jednocześnie w tym samym okresie świadczyła pracę zarobkową, to wprowadziła w ten sposób organ rentowy w błąd co do okoliczności warunkujących powstanie prawa do zasiłku chorobowego. Obowiązku pouczenia o utracie prawa do zasiłku chorobowego w okolicznościach określonych w art. 17 ustawy zasiłkowej nie regulują wprost dyspozycje art. 84 ust. 2 ustawy systemowej. W konsekwencji zgodzić się trzeba ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyrokach z dnia 12 września 2018 r. III UK 124/17 oraz z dnia 20 sierpnia 2019 r. II UK 76/18, że nie jest wymagane uprzednie pouczenie o możliwości utraty pobranych zasiłków z przyczyn ustawowo określonych, między innymi w art. 17 ustawy zasiłkowej, których wystąpienia nie można z góry zakładać ani przewidzieć.”.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że skoro w niniejszej sprawie powódka przedkładała zaświadczenia o niezdolności do pracy i jednocześnie w tym samym czasie regularnie świadczyła pracę zarobkową, to tym samym wprowadziła w błąd pozwanego co do okoliczności warunkujących powstanie prawa do zasiłku chorobowego i dlatego ma obowiązek zwrotu nienależnie pobranego świadczenia.

Z tych wszystkich względów Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

Orzekając w punkcie II wyroku o kosztach postępowania, które to stanowiły koszty zastępstwa procesowego Sąd miał na uwadze treść art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. przyjmując jako nadrzędną zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Wobec oddalenia odwołania w całości Sąd zasądził z tego tytułu od powódki na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 9 ust. 2 w zw. z § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018.265).

Na oryginale właściwy podpis